

Gered door de Sabbat 7 oktober '17

Andre groeide op in Lutsk, een stad in het westen van de Oekraïne. Op school raakte hij bevriend met Pavel, een student die op zaterdag naar de Adventkerk ging.

Als niet-gelovige interesseerde het Andre niet wanneer en waar mensen naar de kerk gingen, noch bekommerde hij zich hierover.

Nadat zij hun middelbare school hadden afgerond, wilden Andre en Pavel verder studeren aan de Nationale Kunstacademie van Lviv. Dus gingen zij naar Lviv om aan het toelatingsexamen van de Academie deel te nemen. Na het maken van het examen, besloten de twee om over de campus te wandelen.

Plotseling trok een grote aankondiging op een aanplakbord hun aandacht – er zou een vliegshow worden georganiseerd vanwege het 60ste jubileum van het 14de korps van de Oekraïense Luchtmacht. Het evenement zou bij het Skynliv vliegveld worden gehouden, ongeveer 6 kilometer van het centrum van Lviv.

Opgewonden lazen Andre en Pavel de aankondiging voor verdere details. Toen merkte Pavel de datum van de vliegshow op: 27 juli 2002. Realiserend dat die dag op een zaterdag zou vallen, besloot hij om niet naar de vliegshow te gaan.

“Andre, ik ga op 27 juli naar de kerk – zou je met mij mee willen gaan?” vroeg Pavel. Nu was het Andre's beurt om de situatie voorzichtig te overwegen. Hij wilde heel graag naar de vliegshow, maar er was iets oprechts in Pavels uitnodiging dat Andre besloot om hierop in te gaan.

Wanneer Andre op dat eerste bezoek aan deze gemeente van de Zevende-dags Adventisten terugkijkt, herinnert hij zich hoe hij de hele dag daar heeft doorgebracht en hoe leuk hij het daar vond.

Wat Pavel en Andre niet wisten, was dat toen zij in de kerk zaten, op de vliegbasis Skynliv het ergste vliegshowongeluk in tijden plaatsvond. Terwijl er meer dan 10.000 toeschouwers op de vliegshow aanwezig waren, stortte om 12.52 uur een Soe-27 straaljager neer. Het vliegtuig werd bestuurd door twee ervaren piloten. Het stortte neer in het publiek en explodeerde. 77 toeschouwers kwamen hierbij om, waaronder 19 kinderen. Ook werden er 100 personen gewond naar het ziekenhuis vervoerd met hoofdletsel, brandwonden en botbreuken. 443 anderen waren gewond maar hoefden niet naar het ziekenhuis.

Toen Andre de volgende dag het nieuws hoorde, was hij stomverbaasd. “Door deze gebeurtenis ben ik me gaan realiseren dat ik die dag ook dood had kunnen gaan of ernstig gewond had kunnen raken. Ik werd vrienden met veel jonge mensen van de Adventkerk. Na een jaar regelmatig de diensten bij te hebben gewoond, besloot ik me te laten dopen.”

Later besloot Andre zijn carrièreplannen te wijzigen en is aan de Oekraïense adventistische hogeschool in Bucha de predikantenopleiding gaan volgen. In 2004 werd met hulp van een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte een slaapzaal gebouwd. In 2014 werden met behulp van de dertiende sabbatschoolcollecte scholen in Lviv, Cherkasy en Vinnytsya (Oekraïne) gebouwd en uitgebreid. Ook werd er een onderwijscentrum in Dnipropetrovsk gebouwd. Wij danken u voor het bijdragen aan deze belangrijke collecte.

Meer verhalen van de Euro-Azië Divisie kunt u lezen in de Missie kwartaaledities op:
www.adventistmission.org

Een zendingsjaar– Deel I 14 oktober '17

Anna wist dat het God was, die haar naar haar studie aan de Saratov staatsuniversiteit, nabij de beroemde rivier Wolga in Rusland, had geleid. Hij had zoveel wonderen verricht om haar daar te krijgen en nu stond ze op het punt om een graad te behalen in de biologie. Op zoek naar een baan lukte het haar niet om werk te vinden. Ze bad toen tot God en vertelde hem dat ze niet begreep waarom ze geen baan kon vinden. Ze wist dat hij deze opleiding voor haar had geregeld en dat hij iets voor haar in gedachten had.

God had inderdaad plannen voor Anna en deze waren veel groter dan zij zich ooit had kunnen voorstellen. Op een dag vroeg de jeugdleider van de Wolga Conferentie of Anna geïnteresseerd was om deel te nemen aan het nieuwe 'Een jaar in de Zending'-programma. Dit was een speciaal initiatief van de Generale Conferentie om jongvolwassenen te trainen en hen daarmee de kans te bieden om deel te nemen aan de wereldwijde missie van de kerk om steden te bereiken.

Anna ging in op het aanbod, omdat ze echt iets voor God wilde doen. Al snel werd het Anna duidelijk dat zij uitgekozen was om de Euro-Azië Divisie te vertegenwoordigen bij het zendingsprogramma in New York City in 2013. Op 24 januari 2013 kwam Anna in New York aan en voegde zich meteen bij de andere 13 jongvolwassenen, die alle divisies en andere afdelingen binnen de kerk van de Zevende-dags Adventisten vertegenwoordigden.

De jongeren kregen leiderschapstrainingen in maatschappelijke projecten, evangelisatie, medisch zendingswerk en communicatie. Na New York zouden de jongeren hun gedane werkervaring en trainingen meenemen naar hun divisie. Daar zouden ze een team bestaande uit 10 vrijwilligers, afkomstig uit iedere unie van hun divisie, trainen. Op deze manier zou het effect van hun zendingsprogramma verveelvoudigd worden.

Volgens Anna hebben ze enkel gebruik gemaakt van de leer van Christus: je onder de mensen begeven, hun behoeftes doorgronden, geven van bijbelstudies en hen uitnodigen om Jezus te volgen.

De deelnemers van het zendingsprogramma gingen iedere dag langs de deuren. Ze zeiden dan tegen de mensen dat ze net verhuisd waren en gewoon kennis kwamen maken. De meeste mensen kwamen uit India of Nepal en enkelen nodigden hen uit voor een gesprekje.

Terwijl Anna met deze mensen aan de praat raakte, werden ze vrienden. Ze vroeg hen of zij de Bijbel wilden bestuderen en velen van hen wilden dat wel. Vaak baden ze met hen.

Soms maakt Anna *Blinis* (dunne Russische pannenkoekjes) en geeft die aan haar burens. Ze vertelt hun daarbij dat zij gewoon pannenkoekjes voor ze had gemaakt en dat ze hun wilde laten weten dat God van hen houdt.

Naast haar buurtactiviteiten kreeg Anna de taak om in een adventkerk in een Spaanstalige gemeenschap te gaan werken. Veel van de bewoners wilden Engels leren en dus startte Anna met anderen een Engelse taal cursus in de adventkerk.

Vol trots vertelde Anna dat mensen zo blij waren dat ze hen konden helpen. Iedere les begon met een vers uit de Bijbel, waarbij de grammatica en de betekenis van de tekst werden behandeld. Na de lessen werden ze uitgenodigd om deel te nemen aan de evangelisatieacties tijdens de avonden. Op deze manier werden vele contacten gelegd.

Wordt vervolgd.

Een zendingsjaar– Deel II 21 oktober '17

Toen de leden van de lokale adventkerken zagen hoe enthousiast de jonge leden van het zendingsprogramma 'Een jaar in de Zending' te werk gingen, begrepen zij, dat ook zij iets bijzonders voor de gemeenschap konden doen. Ze begonnen het voorbeeld van hun burens te volgen.

Anna vertelde in alle eerlijkheid dat zij geen hoge pet op had van het werk in de grote steden en dat zij niet inzag wat daar de problemen waren. Ook vond ze dat het makkelijker was om naar een dorp te gaan. Maar nu ze bij dit project betrokken was, zag ze er pas echt de noodzaak van in om hier in de grote stad te zijn.

Toen Anna terugkwam in haar eigen gemeente in Rusland keek ze anders tegen zaken aan. Ze realiseerde zich dat ze anders te werk moesten gaan – dat ze echte christenen moesten zijn. Iets in haar was veranderd. Ze wist ineens hoe ze moesten leven en hoe ze moesten werken.

Vol inspiratie over wat ze in New York had meegemaakt, bad ze tot God en vroeg hem wat er nog in haar eigen Euro-Azië Divisie gedaan kon worden.

In juni 2013 kwamen honderden leiders, predikanten en evangelisten vanuit de hele wereld naar New York City om deel te nemen aan de internationale school voor evangelisatie van de Generale Conferentie. Het programma bestond overdag uit onderwijs en praktijkervaring in de avond tijdens evangelisatieprogramma's die in de stad New York plaatsvonden.

Leonid Rutkovsky, een predikant van de Euro-Azië Divisie, gaf presentaties in de Oekraïense en Russische kerken in New York. Wanneer hij geen les gaf of vergaderingen bijwoonde, praatten Leonid en Victor Kozakov, de leider van de Adventistische Zending van de Euro-Azië Divisie, over hoe zij iets soortgelijks in hun eigen divisie zouden kunnen organiseren.

'Wanneer mensen met succes evangeliseren in New York, waarom dan niet in ons eigen land?', vroegen zij zich af. Als het in New York kan, dan moet het toch ook in Moskou of Kiev kunnen?

'Het was duidelijk dat we naar de grote steden moesten trekken en nu hadden we een gericht doel waar we naartoe konden werken,' zei Leonid.

Toen Anna en Leonid met elkaar spraken, was Anna erg enthousiast over de toekomstplannen. Leonid vertelde haar dat ze aan elke deur in Kiev moesten aankloppen. Er zijn 700.000 deuren in Kiev en geen deur mocht hierbij overgeslagen worden. We maken speciale kaarten waarop iedere straat, ieder blok en ieder huis op zal staan.

Anna was erg blij. Ze kon zien dat God de leiding had genomen en ze wist dat zij naar Kiev moest gaan. Hij had een geweldig plan en het was aan hen om deze te volgen.

Leonid, "de leider van het programma 'Zending voor de steden in Kiev', geeft preekcursussen aan leden van de kerk en geeft leiding aan het departement bijbel- en geschriftenevangelisatie. Ook geeft hij leiding aan de medische zendelingen die simpele behandelmethodes aan de gemeenschap geven, zoals 16 lessen over stoppen met roken, gezond eten en afvallen, tegengaan van alcoholmisbruik, de gezondheid van moeder en kind en andere onderwerpen.

Wordt vervolgd

Een zendingsjaar– Deel III 28 oktober '17

“We hebben hier zelfs nog meer gedaan dan in New York,” zei Leonid. 150 zendingen kwamen naar Kiev; allen waren gekozen door hun eigen unie of conferentie. Daarnaast werd er een jeugdteam gevormd dat uit 18 leden van de Euro-Azië Divisie bestond. Het trainingsprogramma duurde bijna zes maanden en tijdens deze periode werkten de zendingen samen met de bijbelwerkers, medische zendingen en hielpen ook mee in de gezondheidswinkels. Daarbij kwamen er 400 predikanten op toerbeurt voor twee weken, om zich op soortgelijke programma's in andere steden in de divisie voor te bereiden.

Anna, die de jeugdgroep leidde, was bij diverse onderdelen van het programma betrokken. “We gingen al biddend wandelen en liepen langs de deuren waar we later zouden aankloppen. Bij ieder huis baden we: “geef ons alstublieft de mensen die hier wonen. Bereid hen voor op onze komst.”

De volgende dag gingen de leden, twee aan twee, langs de deuren. Terwijl een het woord nam, ging de andere in gebed. “Eerst praten we met de mensen over gebeurtenissen in de wereld” vertelt Anna, “vervolgens vragen we of ze ooit de Bijbel hebben gelezen en of zij geloven in een relatie tussen het geestelijk leven en gezondheid. We proberen het gesprek op gang te houden en kennis met hen te maken.”

“Wat voor ons werkt in deze methode,” voegt Leonid toe, “zijn niet onze gezichten of onze vragen. Het is God die een specifiek persoon voor ons voorbereid die wil luisteren naar wat wij willen delen. Dat is erg belangrijk.”

Na amper twee weken langs de deuren te zijn gegaan, werd het team verblijd met 26 nieuwe personen die naar de kerk kwamen. Ook de deelnemers van de gezondheidsprogramma's waren verheugd over de informatie die zij ontvingen over een gezonder en langer leven en genoten van het gezelschap van de zendingen. “Jullie hebben een geweldig team”, vertelden ze Leonid en Anna. “We willen graag bij jullie horen; we vinden het leuk wat jullie doen”.

Anna is vooral blij met het effect dat het project op de jeugd heeft. “Ik ben zo blij wanneer ik ze hoor zeggen: ‘weet je, het lijkt alsof we in de hemel zijn, we leven echt’.” Thuis hebben ze andere zorgen, maar hier voelen ze de liefde van Jezus. Voor en met Jezus werken, dat is het echte leven.

“Ons jeugdprogramma maakt deel uit van het grotere ‘Zending voor de Steden-project’” zegt Leonid. Hier zijn we allemaal betrokken bij één project – één in geest en streven; en dat is echt geweldig!”

“Dit project is het resultaat van veel gebed,” voegt Anna toe. “Onze wereldkerk heeft nagedacht hoe mensen in de steden te bereiken. Wanneer we samenzijn, zijn we tot geweldige dingen in staat – en zal Jezus komen!”

Anna Gavelo, 23 jaar, vertegenwoordigde de Euro-Azië divisie in het de pilotprogramma van Een jaar in de Zending. Zij heeft samen met 13 andere jongvolwassenen in New York City gewerkt als onderdeel van de missie van de kerk om de steden te bereiken.

Van Maffioso naar de boodschappers van God, Deel I 4 november '17

Hoewel zijn grootvader een imam was en veel van zijn familieleden moslim waren, werd Igor vrij opgevoed. Hij blonk uit in diverse sporten en al snel werd hij een leider, die zowel gerespecteerd als gevreesd werd door de andere jongens van de straat.

Dat leiderschap, het respect en de vrees nam Igor vanuit zijn jeugd mee toen hij volwassen werd en die verweekeld raakte in de wereld van de maffia. Grote geweren, grote sommen geld en grote deals werden een vast onderdeel in zijn leven. Maar ondanks de spanningen en opwinding van zijn leven als snelle jongen, had Igor het gevoel dat hij iets miste. Het voelde als een gat in zijn leven, dat hij niet kon vullen en dus ging hij op zoek.

Eerst bezocht hij uit pure nieuwsgierigheid de Hare Krishna gemeenschap. Daarna bracht hij een bezoek aan de Russisch Orthodoxe kerk en toen ging hij naar een moskee, maar Igor vond niet waar hij naar op zoek was.

Op een dag vertelde een vriend aan Igor dat hij een man kende, die een Bijbel bezat. Igors interesse werd hierdoor gewekt en wilde meer weten en dus bracht de vriend hem in contact met deze meneer. 'Wist je dat je in de Bijbel kunt lezen over onrein voedsel en dat je eigenlijk geen varkensvlees mag eten?' vroeg de man aan Igor. Dit was allemaal nieuw voor Igor. Hij dacht dat dit alleen in de koran werd behandeld.

De volgende maanden nam Igor meerdere malen contact op met deze gelovige man, die Igor vervolgens altijd geduldig de Bijbel uitlegde. Uiteindelijk vroeg de gelovige man Igor mee naar de kerk.

"Ik zal NOOIT naar jouw kerk gaan," antwoordde Igor. Maar de gelovige man vond deze reactie niet erg en bleef contact houden met deze geharde maffiaman. Zes maanden later nodigde de gelovige man Igor weer uit om met hem mee te gaan naar de kerk. Deze keer ging Igor wel in op de uitnodiging.

Die sabbat ging Igor naar zijn auto, nadat hij als vaste routine zijn auto had gecontroleerd op verborgen explosieven, en reed naar de kerk.

De leden van de kerk kwamen bijeen in een klein gehuurde onderkomen, dat niet veel voorstelde. Ondanks de schamele indruk voelde Igor zich tot deze plek aangetrokken. Sommige leden van de kerk keken argwanend naar de maffioso, maar Igor bleef naar de kerk gaan. Naargelang Igor meer leerde over de Bijbel, vergeleek hij het met de koran.

"Ik was vrij bekend met geschiedenis," herinnert Igor zich, "en ik kon de boodschap van beide boeken vergelijken. Maar uiteindelijk was het de waarheid van de Bijbel die me voor zich won."

Voordat hij zich liet dopen studeerde Igor de Bijbel met de Advent predikant, die iedere keer Igor met vragen prikkelde. Aan het einde van deze ontmoetingen kwam er een prominente evangelist naar Kazan, waarna Igor op zijn 35^e werd gedoopt.

"Toen ik was gedoopt, begreep ik dat ik niet langer meer deel kon zijn van de criminaliteit op straat. En hoewel ik deze slechte dingen niet meer deed, was ik er nog steeds onderdeel van," zegt Igor.

Wordt vervolgd.

Van maffiamannen naar Gods boodschappers , Deel II 11 november '17

Igor nam iedere week zijn pistool mee naar de kerk en legde deze uit veiligheid op zijn schoot. Op een sabbat zei een kerklid tegen hem dat hij zijn pistool niet mee naar de kerk moest nemen. Hij zei dat Igor op God moest vertrouwen en niet op wapens.

De daaropvolgende week besloot Igor zijn pistool thuis te laten, maar uit angst vond hij het erg moeilijk om ongewapend over straat te gaan. Toen hij thuis kwam, zag hij dat hij door een donker silhouet werd gevolgd. Igor besloot niet bang te zijn en de confrontatie met het silhouet aan te gaan om er achter te komen dat het slechts om een man ging die een zak aardappelen droeg.

Naarmate zijn geloof groter werd, vertelde Igor anderen over de door hem gevonden waarheid. De zus van Igor en zijn vrouw gingen ook naar de Advent Kerk en ook zij werden na een jaar gedoopt. Zijn neven en nichten kwamen ook naar de kerk, evenals de vele anderen met wie hij zijn geloof had gedeeld.

Op een dag vertelde Igor een vriend over de waarheid die hij van de Bijbel had geleerd, maar deze vriend was niet geïnteresseerd. Maar een man, die in de buurt stond en het gesprek had gehoord, wilde graag meer weten.

Vasily, de man die naar het gesprek tussen Igor en zijn vriend zat mee te luisteren, leefde een erg zwaar leven. Ook hij was betrokken bij de maffia en het criminele leven begon zijn tol te eisen. Zijn lijf zat vol littekens en verminkingen achtergelaten door vijanden, die zijn lichaam te lijf waren gegaan met stukken gebroken glas. De wonden zaten over zijn hele hoofd, in zijn gezicht, oogleden en een oor. Andere littekens toonden kogelgaten in zijn hoofd, zonder dat deze hem fataal waren geworden.

Vasily was betrokken bij het grote geld. Hij werkte in een bedrijf dat contracten maakte ter waarde van miljoenen Russische roebels . Vasily was een getrainde bodyguard, die de leidinggevend van het bedrijf alleen in codetaal toesprak. Hij had dure apparatuur waardoor hij gemakkelijk afgesloten ruimtes kon afluisteren. De mensen die erop uit waren om het bedrijf kapot te maken, herkenden Vasily als een van de hoofdspelers, die de grote contracten binnen wist te halen. Omdat hij daarmee een belemmering was, is er twee keer geprobeerd om hem om te brengen.

De eerste keer was toen hij met zijn dochter naar de markt ging om eten te kopen. Hoewel de aanval erg gewelddadig was, heeft hij het overleefd.

Tijdens de tweede poging werd Vasily meerdere malen geraakt door kogels. Desondanks wist Vasily op te staan en naar zijn appartement te rennen. Toen hij naar binnen rende, zakte hij in elkaar. Uit angst dat hij toen dood zou gaan, heeft hij zijn moeder om vergeving gevraagd, maar zijn moeder verzekerde hem dat hij zou blijven leven. Door deze herwonnen hoop begon Vasily voor zijn leven te vechten en belde hij de politie. Al snel werd hij naar het ziekenhuis gebracht, waar hij voor zijn verwondingen werd behandeld en al snel werd ontslagen.

Op een dag ontmoette Vasily een baptist die hem de vraag stelde of hij de mannen zou doden die hem dit allemaal hadden aangedaan.

“Natuurlijk!” antwoordde Vasily.

“Doe het niet,” zei de man, “Vergeef ze. Als je ze dood, kun je nooit meer in vrede leven. Vergeef het ze gewoon,”

Wordt vervolgd.

Van maffiamannen naar Gods boodschappers , Deel II 18 november '17

Op een dag maakte Vasilye een wandeling door het bos. Terwijl hij daar liep, zag hij een van de mannen die geprobeerd hadden hem te vermoorden. Deze man zat in het bos met zijn vriendin. En terwijl Vasily naar zijn potentiële moordenaar keek, haalde hij zachtjes adem en zei tegen zichzelf: "OK, ik vergeef het hem."

Zes maanden later kwam hij erachter dat de man aan een drugsoverdosis was overleden. De tweede persoon, die geprobeerd had hem te vermoorden, werd permanent invalide en de derde persoon was doodgeschoten.

Toen het nieuwe jaar naderde, maakte Vasily zich op voor de grote feesten, die altijd plaatsvonden rondom de feestdagen. Hij had heel veel vrienden, waarvan de meesten eind december en begin januari jarig waren. De vele verjaardagsfeestjes op een rij en het nieuwe jaar stonden garant voor twee weken lang roken en wodka.

Maar dit jaar was anders. Vasily genoot niet meer van het feesten. Na twee weken had hij er genoeg van. "Ben ik echt geboren voor zo'n slecht leven?" vroeg hij zichzelf af. "Nee, ik wil een nieuw leven!" besloot hij resoluut.

Vasily ging op zijn knieën en bad tot God om hem te helpen. Op de een of ander manier wist hij een Bijbel te bemachtigen en met deze Bijbel in de hand ging hij bij al zijn vrienden langs om drie dagen met hem het bos in te trekken. Twee van zijn vrienden besloten met hem mee te gaan.

"We gingen naar het bos, waar we drie dagen in stilte niets anders hebben gedaan dan de Bijbel lezen," vertelde Vasily. Hij bad tot God om hem een maand lang een nieuw leven te laten leiden en zo geschiedde. Toen vroeg Vasily God om een tweede maand met een schone lei door het leven te mogen gaan en ook dat werd hem gegund. Hij vroeg zijn vrouw om vergiffenis en bij de gratie van God leefde hij zijn leven met een schone lei.

Toen Vasily en Igor elkaar ontmoetten, beseften beiden dat ze zoveel gemeen hadden. "Overall heb je wel iemand, die van de waarheid houdt," zei Vasily, "En ik houd van dat soort mensen."

Vasily en Igor zijn inmiddels goede vrienden, die samen literatuur verspreiden via een speciale krant voor de regio Kazan. De krant geeft informatie over gezond leven en biedt ook geestelijk nieuws. Het is een van de meest populaire kranten in Rusland. De twee voormalige maffiosi werken ook samen om sponsors te vinden zodat er duizenden Adventistische boeken besteld en bezorgd kunnen worden in Kazan. "Onze verhalen zijn verschrikkelijk," zei Vasily. "Maar dit is onze wereld. Igor en ik willen mensen helpen een beter leven te ontdekken."

Vasily en Igor zijn blij dat er een nieuwe kerk en een plaats die invloed heeft, in het centrum van Kazan is gebouwd. Dit is mogelijk gemaakt door een genereuze gift van de Dertiende sabbatschoolcollecte van 2014.

Hartelijk dank voor uw steun bij deze opbrengst.

Meer verhalen van de Euro-Azië divisie kunt u lezen in de Missie kwartaaledities op www.adventistmission.org.

“Vind het boek” 25 november ‘17

Gahida werd in een land binnen de voormalige Sovjetunie geboren in een islamitisch gezin. Decennialang hing ze het geloof van haar familie aan. Tijdens een van haar gebeden zag Gahida een engel, die haar zei dat ze het boek moest vinden. Gahida vroeg zich af wat er met “het boek” werd bedoeld.

Vijf jaar later kreeg ze het antwoord. Een evangelist van de zevendedagsadventisten kwam naar haar stad en Gahida besloot de bijeenkomsten bij te wonen. Daar zag ze voor het eerst in haar leven een Bijbel en kocht er ook meteen een.

“Toen ik de Bijbel begon te lezen, wist ik dat dit “het boek” was, dat ik van de engel moest vinden,” herinnert Gahida zich. Ze zag veel overeenkomsten tussen de Bijbel en de koran.

Hoewel ze erg genoot van het bijwonen van de bijeenkomsten, keerde Gahida zich niet meteen tot het Adventisme. Ze was bang dat God haar zou straffen. De evangelist bad echter voor haar en Gahida besloot de kerk “een keertje” te bezoeken.

“De dienst ging over een Samaritaanse vrouw in Johannes 4. Ik wist dat het om mij ging,” herinnert Gahida zich. “Net als die Samaritaanse vrouw was ook ik op zoek naar iets beters. Toen ik verliefd werd op Jezus wist ik dat hij de beste was en dat ik niemand anders dan Christus nodig had!”

Gahida werd gedoopt en na een tijdje zocht ze naar manieren om haar nieuwe geloof te delen met hen die nog deel uitmaakten van haar voormalige religieuze gemeenschap. Ze besloot een boek te schrijven over haar eigen spirituele reis en vergeleek enkele elementen van haar vorige geloof met de leer van de Bijbel. Ze bad veel tot de Heer om het boek gepubliceerd te krijgen en ontving genoeg donaties om 1.500 exemplaren van het boek te laten drukken.

Moedig gaf ze honderd religieuze leiders van haar voormalige geloof persoonlijk haar boek. “Je moet denken over waarin je gelooft en ik denk dat dit boek je daarbij zal helpen,” zei ze.

Gahida had ook al enkele boeken van Ellen G. White vertaald naar haar moedertaal, maar het boek “Patriarchen en profeten” was vrijwel nergens uitgegeven.

Toen de centrale drukkerij de bestanden met mijn vertalingen ontving, was er grote politieke onrust. Iemand probeerde de president van het land te vermoorden en meteen werden alle uitgeverijen gesloten. De overheid controleerde iedere uitgeverij op zoek naar controversieel materiaal. Toen de agenten bij de centrale uitgeverij kwamen, was de hoofdredacteur niet in staat om een van de computers aan te zetten. Het was de enige computer waar de vertalingen van *Patriarchen en profeten* op stonden. Toen de overheidsagenten weggingen, startte de computer zonder problemen op en kon het boek zonder problemen worden gedrukt.

Gahida herinnert zich dat het erg duur was geweest om het boek te publiceren, maar dat ze niets ervoor hoefde te betalen. De hoofdredacteur vertelde haar dat hij het geweldig vond wat ze allemaal deden en dat hij daarom geen geld van haar kon aannemen.

Gahida is dankbaar voor de bijzondere evangeliebediening die God haar had gegeven. “Velen zijn dankbaar voor het ontvangen van deze materialen,” zei ze, “en door haar boeken is Ellen White mijn beste vriendin geworden.”

Van sigaretten naar Kastelen, Deel I 2 december '17

Thuis in de Oekraïne groeide ik op zonder godsdienst. Mijn vader zei dat de wereld in het jaar 2000 zou vergaan en ik geloofde hem. Ik was ervan overtuigd dat er geen hoop voor de toekomst was.

Ik heb twee oudere zussen en omdat mijn ouders altijd meer aandacht aan hen besteedden, had ik het gevoel vrij te zijn om te doen wat ik wilde. Van jongs af aan was ik continu aan het drinken, roken en experimenteren met drugs. Het leven werd zwaarder toen ik zowel binnen als buiten het gezin begon te stelen. Mijn ouders maakten zich toen heel veel zorgen.

Toen ik vanwege militaire dienst werd uitgezonden, was er een adventistische evangelisatieactie in onze stad en werd mijn vader gedoopt. Toen ik thuis kwam leidde ik een nog wilder leven. Mijn moeder kreeg zoveel last van haar reuma, dat ze invalide werd en het leven van mijn ouders werd een nachtmerrie vanwege mij.

Mijn vader vroeg de kerk om te vasten en te bidden. Ik hoorde zelfs mijn moeder, die niet eens lid van de kerk was, voor mij bidden in een andere kamer. Omdat de kerk geen eigen ruimte had, werden de kerkelijke bijeenkomsten vaak in ons huis gehouden. Tijdens de diensten ging ik weg.

Maar beetje bij beetje werd mijn interesse gewekt en waren deze mensen niet langer bang voor mij en begonnen ze tegen me te praten. Toen een groep jonge mensen – geschriften-evangelisten – naar onze stad kwamen om adventistische boeken te verspreiden, nodigde mijn vader mij uit kennis met hen te maken. Er waren nauwelijks jonge mensen in mijn vaders kerk en ik dacht dat alleen oude en zieke mensen, die toch geen doel meer hadden in hun leven, naar de kerk gingen.

Toch voelde ik een leegte in mijn hart. Dus besloot ik met deze mensen kennis te maken. Ik beeldde me in dat zij vreemd of ziekelijk zouden zijn of iets zouden mankeren. Maar toen ik kennis met ze maakte, zag ik aardige, sterke en gezond uitziende mensen, die de hele dag lachten en blij waren. Ik zag geluk in hun ogen. Ze konden zich ook heel goed uitdrukken. Opeens realiseerde ik me dat niet zij niet in het plaatje paste, maar dat ik degene was die niet aan het plaatje voldeed.

Ik zag duidelijk twee soorten jonge mensen voor me: mijn vrienden van vroeger, die altijd vloekten, dronken waren en rookten; en deze groep met eerlijke en oprechte mensen, die niet vloekten of alcohol dronken. Ik kon alleen maar positief over deze tweede groep zijn.

De jongeren nodigden me uit om christelijke lectuur met hen te verspreiden ondanks dat ik sigaretten in mijn jaszak had. Ze plaatsten me bij een verantwoordelijke man met wie ik van deur tot deur ging. Tussendoor liep ik even weg om te gaan roken en deed nergens mijn mond open, omdat ik niet wilde dat iemand de sigarettengeur zou ruiken.

Ik begon naar de kerk te gaan. Soms werd ik door vrienden uitgenodigd om mee te gaan naar bijeenkomsten in andere steden en toen mijn blik werd verbreed, was het vertekende beeld dat ik had volledig verdwenen .

Wordt vervolgd.

Van sigaretten naar Kastelen, Deel II 9 december '17

Op een dag werden er uitnodigingen voor een doopdienst uitgedeeld. Wie gedoopt wilde worden zou leesmateriaal krijgen, waaronder een overzicht van de fundamentele geloofspunten van de kerk.

Deze hele geestelijk ervaring ging erg snel voor mij – het duurde nog geen twee maanden. Met een sigaret in mijn hand begon ik met het invullen van het doopformulier. Terwijl ik verder ging lezen, las ik over onthouding van alcohol, tabak en illegale drugs. Ik wist niet hoe ik ermee moest stoppen.

In februari 1997, werd ik gedoopt. Hoewel ik gelijk met drinken stopte, worstelde ik nog steeds met tabak. Ik probeerde van alles om te stoppen met roken, maar niets hielp. Uiteindelijk ging ik bidden, “Heer, neem het alstublieft van mij weg.” En dat deed hij.

Mijn tante, die in een ander dorp woont, vroeg mij om haar voor een week thuis te helpen. Er was maar één winkel die sigaretten verkocht en die was niet dichtbij. Toen ik aankwam, vertelde ik mijn tante dat ik nu een Christen was en niet meer de persoon van voorheen. Maar zij wist niet dat ik nog steeds met het roken aan het worstelen was. Elke dag gaf zij mij klusjes. Vier dagen gingen voorbij zonder sigaretten. De vijfde dag kwam ik thuis en ik had nog steeds geen sigaret gerookt. Nu besepte ik dat het verblijf bij mijn tante als een soort afkickcentrum voor mij was. Ik sta versteld over Gods wijsheid en over de wijze waarop hij mij van het roken heeft afgeholpen.

Toen ik aan het plannen was voor mijn doop, vertelde mijn zus dat ik mijn ouders om vergeving moest vragen. Beide ouders huilden van geluk. Op dat moment realiseerde ik dat je verschillende soorten van geluk met God kunt hebben.

Eén ding dat mij verbaasde was dat, toen wij met de bouw van de kerk begonnen, mensen gaven naar de kerk brachten, zoals goud en juwelen. En omdat ze mijn achtergrond kenden, gaven zij mij de volmacht om het te verkopen. Ik stond versteld en was geraakt door dit vertrouwen.

Later werd ik een geschriften-evangelist en jeugdleider. Het was tijdens een bijeenkomst van geschriften-evangelisten toen ik mijn toekomstige vrouw, Bogdona, ontmoette.

We hebben nu drie lieve dochters en ik ben een ouderling in onze gemeente. Ik ben gewoon verbaasd over hoe God in staat was mij te veranderen en mij dit leven te geven waar ik nooit van had kunnen dromen. Op een of ander manier had mijn vader gelijk – het einde kwam in 1999 – het einde van mijn vorige leven.

Er is één ding waar ik spijt van heb – dat zijn de jaren van mijn jeugd, omdat die tijd nutteloos is ingevuld. Het waren compleet lege jaren - geen doel, geen betekenis, geen voldoening, geen richting. Ik begrijp nu dat het beter is om met God te leven. Je kan allerlei verschillende overwinningen hebben wanneer je met God bent en wanneer je oprecht tot hem bidt.

Wordt vervolgd.

Van sigaretten naar Kastelen, Deel 3 16 december '17

Telkens als ik problemen heb met mijn zaak of familie of het opvoeden van mijn kinderen, herinnert God mij aan de eerste stappen van het geloof – bidden en vertrouwen op God.

Ik heb nu een kleine onderneming. Ik verkoop speelgoed en ik heb een aantal springkussens die opgesteld staan in verschillende parken rondom de stad Vinnitsa. Elke klant die naar onze zaak komt, ontvangt een gratis adventistisch blad met informatie over een goede gezondheid en geestelijke onderwerpen.

De meest populaire dagen voor mensen om naar het park te gaan zijn zaterdag en zondag. Het centrale stadspark is van het stadsbestuur. Dus wanneer mijn zaak goed draait, ontvangen zij een behoorlijk percentage. Maar het probleem is dat ik niet op zaterdagen werk. In het begin hadden wij hierover soms wat onenigheid met het stadsbestuur. Zij probeerden mij te verplichten om open te zijn, maar ik hield voet bij stuk – of ik werk niet op zaterdag, of ik werk helemaal niet. Zij zagen in dat ik vastberaden was en zij konden zien dat wij correct werkten. Zij waardeerden ons werk en wisten dat wij principiële mensen waren.

Soms bezoek ik de begraafplaats waar mijn moeder is begraven. Als ik langs de graven loop, zie ik de namen van sommige vrienden van mij die daar zijn begraven. Ik ben vooral verdrietig wanneer ik drie bepaalde namen zie, omdat ik met deze jongens praatte toen ik een Christen werd. Ik nodigde hen uit om naar de kerk te gaan en het pad te volgen die ik had genomen, maar nu zijn hun namen op de begraafplaats terug te vinden.

De laatste keer dat ik thuis was, kreeg mijn vrouw de gelegenheid om te zien hoe verschrikkelijk mijn vorige leven was. Toen we aan het wandelen waren, zagen wij een paar oude vrienden van mij die nog leefden op een bankje zitten. Toen één van mijn oude vrienden mij zag, rende hij naar mij toe, viel op zijn knieën, begon te huilen en zei, “ik ben mijn manier van leven zat”.

Ik vertelde hem dat ik onlangs op dezelfde plek een oude vriend, die nu begraven is, had gezegd om naar de kerk te gaan. En nu zei ik tegen hem, “ga naar de kerk!” maar hij wilde ook niet naar mij luisteren. Hij zei, “Ik zal hetzelfde lot ondergaan als de man in het graf”.

Ik smeekte hem, “het is veel makkelijker om naar de kerk te gaan dan naar de begraafplaats. Kijk eens naar mij, en hier zijn mijn vrouw en kinderen.”

Hij keek naar hen. “Je *kunt* een nieuw leven opbouwen,” verzekerde ik hem. Maar hij keerde terug naar zijn vrienden om weer te gaan drinken. Hij had geen familie. Hij had helemaal niets. Hij bracht elke dag door op zoek naar sterke drank.

Toen we wegliepen fluisterde mijn vrouw, “nu zie ik hoe jij in het verleden bent geweest.” “Ja,” fluisterde ik terug, “en ik was het ergste van allemaal.” Gelukkig, God verandert mensen!

Gered in de lucht, Deel 1 23 december '17

Noot van de redactie: Predikant *Nikolai Zhukaljuk* heeft de Zevende-dags Adventisten voor meer dan 40 jaar gediend als predikant, schrijver, uitgever en voormalig president van de Oekraïense Unie Conferentie. In het onderstaand verhaal deelt hij een cruciale periode van zijn tijd in het Sovjet leger.

Mijn militaire dienst in het Sovjet leger was bijna voorbij. Eén van mijn taken was te dienen als journalist voor de militaire krant. Mijn leidinggevendenden waren tevreden met mijn werk en wilden mij houden als senior redacteur. Zij boden mij een appartement in Leningrad aan, wat in die tijd erg moeilijk was om te krijgen. Er was echter één voorwaarde – Ik moest communist worden. Tijdens de Sovjet periode kon iemand geen werk op die positie krijgen zonder communist te zijn.

Binnen een aantal dagen werd ik uitgenodigd om de generaal te ontmoeten. Hij zei tegen mij, “Je kan verder gaan met de militaire dienst. We bieden jou een officiersrang aan en je kan bij ons blijven. Je zal dienstreizen maken, naar verschillende plaatsen gaan en met het militaire district samenwerken. Je kunt in het leger blijven werken.”

Dus nu had ik twee mogelijkheden - hoofdredacteur of officier worden. Dit was een grote verleiding en ik dacht eraan hoe het zou zijn om officier te worden en ik dacht aan alle dingen die ik zou kunnen krijgen. Aan de andere kant, het krijgen van een woning in Leningrad. Dit was een droom van mij! Ik overwoog serieus om één van deze aanbiedingen aan te nemen, ook al zou dit betekenen dat ik mijn geloof in God zou verloochenen en communist zou worden.

Op dat moment diende ik ook als militair parachutist en had ongeveer 80 sprongen gedaan. Op een dag, toen we ons voorbereidden op een sprong, zei de bevelvoerend officier tegen mij, “Ik ga als eerste en jij springt als laatste. We hebben 15 soldaten er tussenin.” De parachutes van de soldaten voor mij gingen automatisch open, maar die van mij moest ik handmatig openen. Ik dacht dat dit wel goed zou komen- ik ben moedig, zeer ervaren, ik had dit al vaak gedaan.

Ik sprong als laatste. Na een korte vrije val, trok ik aan het koord. Er gebeurde niets. Ik probeerde niet in paniek te raken en ik pakte het noodkoord en trok eraan. Weer ging er geen parachute open. Niets dan blauwe lucht boven mij en de grond die snel dichterbij kwam. Ik begreep dat dit het einde was. Het gevoel dat mij op dat moment overweldigde is iets dat alleen iemand die in de lucht is geweest volledig kan begrijpen.

Wordt vervolgd

Gered in de lucht, Deel 2 30 december '17

Ik opende mijn zware jas en ik probeerde deze te gebruiken om mijn vrije val te breken. Toen begon ik het meest serieuze gebed dat ik ooit heb gebeden uit te spreken, ervan uitgaande dat dit waarschijnlijk mijn laatste zou zijn:

“God, er is niets meer dat ik kan doen om mijzelf te redden, maar ik wil heel graag uw macht zien op dit moment.”

Ik realiseerde mij dat het ergste wat ik ooit heb gedaan het besluit was om God te verlaten. Wat zou er nu met mij gebeuren? Een appartement in Leningrad en al de militaire onderscheidingen in de wereld deden er niet meer toe.

Naar beneden kijkend kon ik de open parachute van mijn commandant zien. Plotseling kwam er een wind op en duwde mij recht in zijn parachute!

Maar je kan niet lang bovenop een parachute blijven. Terwijl ik eraf gleeed, greep mijn commandant mij met zijn sterke handen en hield me met een ijzeren greep vast! Wij vielen snel naar beneden en hij zei tegen mij om zijn voeten vast te houden, zodat wij zo veilig mogelijk konden landen. Na de landing werden we naar het ziekenhuis gebracht met alleen lichte verwondingen.

De volgende dag verscheen een verhaal in de krant over een buitengewone ervaring. Iedereen erkende dat zulke dingen gewoonweg niet konden gebeuren. Het was een wonder.

Vanaf dat moment waren mijn gebeden anders dan ooit daarvoor. Twee weken later, toen ik mijn afspraak met de generaal had, stond mijn antwoord vast. Toen ik zijn kantoor binnenliep, keek hij naar mij en lachte. Hij was behoorlijk zeker dat ik direct met zijn voorstel akkoord zou gaan. “Generaal,” zei ik tegen hem, “ik heb over uw royale aanbod nagedacht en ik heb besloten om niet in het leger te blijven.”

Geschokt vroeg hij, “wat ga je doen”? “Nou, Ik wil de oproep van de partij volgen. Ik ga naar nieuwe plaatsen en nieuw terrein ontginnen.” Op dat moment wilden de communisten grond in Siberië ontginnen en moedigden mensen aan om zich daar te vestigen. De generaal staaarde mij aan. “Goed soldaat, ik heb veel gekke mensen gezien, maar *jij* bent de meest gekke van allemaal!”

Na zijn tijd in het leger, werkte broeder Zhukaljuk in het geheim als predikant en organiseerde het ondergrondse werk om religieuze boeken en materialen te verspreiden voor de Adventisten in de Sovjet Unie. Hij en zijn vrouw, Yevgenia, werden gevangen gezet voor deze activiteiten en werden later vrijgelaten. Zij zijn 63 jaar met elkaar getrouwd geweest.

Lees meer verhalen van de Euro-Azië Divisie in de Missie Kwartaalbladen op www.adventistmission.org.